

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **S. K.**

skazanego z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 17 marca 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt XVII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI K (...)

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.,

1. oddala kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

2. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

S. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 6 czerwca 2016 r. w S., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, udzielił O. K. środka odurzającego w postaci 20 g ziela konopi innych niż włókniste za kwotę 500 zł, tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. w dniu 23 marca 2017 r. na działce w G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci ziela

konopi innych niż włókniste w ilości 1.065,39 grama netto, co stanowi znaczną ilość środka odurzającego tj. około 1065 do 3551 porcji działek, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI K (...) oskarżony S. K. został uznany za winnego popełnienia w sposób opisany w pkt 1 przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Oskarżonego S. K. uznał za winnego popełnienia w sposób opisany w pkt 2 przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek korzyści osiągniętej z przestępstwa w kwocie 500 zł. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci: ziele konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 1065,39 grama netto - po badaniach 1062,97 grama netto. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia M. Oddział w P. nawiązkę w wysokości 1000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt XVII Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustalił, że czynu przypisanego w punkcie I oskarżony dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.05.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem w pkt I orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia M. Oddział w P. w kwocie 500 zł. Ustalił, że orzeczona wobec oskarżonego nawiązka dotyczy skazania za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. i w związku z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. polegające na uznaniu przez Sąd II instancji, iż zasady wnioskowania Sądu I instancji zgodne są z zasadami logiki i wiedzy, co w konsekwencji doprowadziło tenże Sąd do przyjęcia, iż zgromadzony materiał dowodowy ujawniony w postępowaniu pozwala na przypisanie oskarżonemu sprawstwa, winy i umyślności w ramach realizacji czynów zabronionych objętych niniejszym postępowaniem, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala wykluczyć wersji przedstawianej przez oskarżonego na etapie postępowania sądowego, która zgodnie z zasadą zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. winna zostać przyjęta na korzyść oskarżonego.
2. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. i w związku z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez poddanie przez Sąd II instancji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego analizie w niepełnym zakresie, tj. z nieuwzględnieniem wszelkich wskazanych w środku odwoławczym twierdzeń w zakresie sformułowań i wypowiedzi świadków oraz twierdzeń oskarżonego zamieszczonych w protokołach ich przesłuchania przed Sądem I instancji.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza treści zarzutów podniesionych w kasacji wskazuje, że jej autor pod pozorem rażącej obrazy przepisów postępowania, w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oraz zaakceptowane przez Sąd odwoławczy w zakresie udzielenia środka odurzającego O. K. oraz posiadania środków odurzających przez S. K. Podnoszenie takich zarzutów nie mieści się w katalogu podstaw kasacyjnych przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k.

Jednocześnie formułując zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. obrońca pozornie tylko wiąże je z przebiegiem postępowania odwoławczego, powołując się na zarzut naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. W istocie obrońca neguje rezultaty oceny przez Sąd meriti dowodu z zeznań świadka O. K. w zakresie ich wpływu na rekonstrukcję stanu faktycznego i zdaje się oczekiwać, iż Sąd Najwyższy, nie bacząc na ograniczenia przewidziane w art. 523 § 1 k.p.k., dokona ponownej weryfikacji argumentacji Sądu Rejonowego oraz poczyni własne ustalenia faktyczne, dokonując w ten sposób kontroli apelacyjnej wyroków Sądów obu instancji, która w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalna.

Nie można także doszukać się naruszenia przepisów prawa procesowego, o których mowa w zarzucie 2, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. które to uchybienie miało polegać na niepełnej kontroli, tj. nieuwzględnieniu wszelkich twierdzeń w zakresie sformułowań i wypowiedzi świadków oraz twierdzeń oskarżonego zamieszczonych w protokołach ich przesłuchania przed Sądem I instancji. Kwestie te były przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu meriti, natomiast Sąd Okręgowy podzielił te zapatrywania odsyłając do treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego. Jak słusznie zauważono, poza jakimikolwiek rozważaniami obrońcy pozostała kwestia tego, że pierwotne wyjaśnienia oskarżonego S. K. korespondowały z zeznaniami świadka O. K. . Fakt natomiast, że świadek ten wzbraniał się przed jednoznacznym wskazaniem, iż osobą od której nabywał narkotyki był oskarżony, jawi się jako logiczny w świetle zasad i doświadczenia życiowego. Sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego, przyznając się do popełnienia zarzucanego czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wskazywał, że znana jest mu osoba O. K. . W tym kontekście wskazać również należy, że twierdzenie jakoby zmiana pierwotnych wyjaśnień skazanego wiązała się z obawą i zemstą ze strony Z. T. jest zupełnie bezpodstawne. Jak słusznie dostrzega Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, Z. T. zmarł w czerwcu 2017 r. (k. 211, t. I), natomiast S. K. pierwsze wyjaśnienia (w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów) składał w sierpniu 2017 r. (k. 101-104, t. I), a zatem już po śmierci osoby, której – jak twierdzi obrońca – skazany się obawiał.

Podkreślić również należy, że kontroli kasacyjnej podlega wyłącznie sposób oceny dowodów w kontekście art. 7 k.p.k., podczas gdy kasacja poza szeroką argumentacją, iż Sąd odwoławczy powinien w istniejącym układzie dowodów powziąć wątpliwości, co do popełnienia przez skazanego zarzucanych mu przestępstw i postąpić zgodnie z zasadą określoną w art. 5 § 2 k.p.k., nie wykazuje, że doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Obrazy art. 7 k.p.k. nie stanowi także fakt, że w ocenie strony poczynione ustalenia faktyczne i ocena dowodów jest dla skazanego niekorzystna i nie spełnia jego oczekiwań.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie o oddaleniu jako oczywiście bezzasadnej wniesionej w tej sprawie kasacji.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego należało w tej sytuacji obciążyć skazanego – stosownie do dyspozycji art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.